

PSYKADÉLKO

a jeho příběhy

napsal Oldřich Kapoun

ilustrovala Bára Puletz

PINKADÉLKO

A JEHO PŘÍBĚHY

Napsal: Oldřich Kapoun
Ilustrovala: Bára Puletz

PINKADÉLKO A ŠKOLA

Bylo horké léto a děti si hrály u Pinkadélkova dubu. Skotačily v blízkém potůčku, kde na sebe stříkaly vodu a stavěly mlýnky. Všechno bylo zalité sluncem a na obloze ani mráček.

„Zítra je pondělí prvního září a jdeme do školy. To bude zase legrace,“ těšily se děti. Anička a František jdou už do druhé třídy. Škola je bavila, protože tam měli hodně kamarádů a protože tam byla velká zábava.

„Já bych chtělo jít s vámi také do školy,“ žadonilo Pinkadélko.

„Budu velice hodné a nenápadné.“

„Ale jak to chceš udělat, když jsi tak maličké a navíc jsi nechodilo, ani do první třídy. Nebudeš nám stačit.“

„Děti, já se budu moc snažit, abych to všechno dohnalo. Víte, že umím trochu číst?“ chlubilo se Pinkadélko.

Anička se zamyslela a pak řekla:

„Tak dobrá. Zítra o půl osmé před školou, ano?“

„A nezapomeň si vzít svačinku,“ dodal František.

Na druhý den ráno, už v sedm hodin, stálo Pinkadélko před školou a vyhlíželo své kamarády. Přesně o půl osmé tu byli. Anička měla krásnou květovanou sukénku, modrou blůzku a ve vlasech rudou mašli. Na zádech nesla nádhernou aktovku. Tu ji Pinkadélko velice závidělo. Také by takovou chtělo. František měl tmavě modré kalhoty

a bílou košili. Na zádech měl také velmi pěknou aktovku. Ve třičtvrtě na osm se konečně rozezněl zvonek a děti začaly stoupat po schodech.

„Kampak, kampak cvrčku,“ ozvalo se nad Pinkadélkem. To školník Metlička hlídal, aby nikdo nepovolaný nevěšel do budovy.

„Do které třídy patříš?“ zeptal se.

„Prosím do druhé,“ řeklo neohroženě Pinkadélko.

„Aha, tak to je v pořádku,“ řekl Metlička a pustil Pinkadélko dál.

Třída byla nádherná. Na stěnách visely obrázky znázorňující jednotlivé lidské činnosti, ale také abecedu. Za lavicemi byly vyblýskané židličky, před tabulí byla velká katedra, za kterou sedávali učitelé. Pinkadélko se schoulilo do poslední lavice ke dveřím, aby bylo co nejméně nápadné. Čekali, co se bude dít. Za chvilku se rozrazily dveře a dovnitř se začaly hrnout děti. Usedaly za lavice, jak byly zvyklé. Po chvilce zazvonilo a dovnitř vešla paní učitelka, v béžovém kostýmku a v klopě měla růžičku. Děti ji pozdravily povstáním.

„Sedněte si,“ řekla.

„Vítám vás v novém školním roce. Doufám, že se vám bude dařit tak, jako vloni. Přepokládám, že jste si o prázdninách odpočinuli a že budete mít dosti sil do další práce,“ dodala.

„Tak se do toho pustíme, začneme čtením.“

„Otevřete si čítanky a kdopak nám přečte první stránku?“

„Já, já, já,“ hlásily se děti

„Tak třeba František.“

Ten začal slabikovat první stránku. Šlo mu to docela pěkně a paní učitelka ho před všemi dětmi, pochválila.

„A kdo další?“ zeptala se. A zase se hlásila spousta dětí. Jenom Pinkadélko ne.

„A copak, ty tam vzadu, umíš také tak pěkně číst?“

„Víte, já se teprve učím,“ přiznalo Pinkadélko, ale přes všechny ostych se pustilo do slabikování.

„No vidíš, jak ti to jde. Tak za to, že jsi byl tak snaživý, ti dávám jedničku,“ řekla paní učitelka a chtěla napsat známku do notýsku.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Pinkadélko.“

„Jé, to je legrační jméno,“ volaly děti.

„No tak, no tak,“ tišila je paní učitelka.

„Tak milé Pinkadélko, dávám ti jedničku.“

„Moje první jednička,“ vykřiklo Pinkadélko a zajiskřilo. Děti se zaradovaly a chtěly po něm, aby to zopakoval. To však vědělo, že se to ve škole nehodí. Paní učitelka je uklidnila, zazvonilo a byla malá přestávka.

Po ní byl zeměpis. Přišel pan učitel, nesl globus a pár knížek.

„Dneska vám budu vyprávět o Africe,“ řekl a postavil globus na stůl. Ukázal na něm, kde Afrika leží a jak je veliká. Potom začal vyprávět o zemi s názvem Kongo.

„Teče v něm stejnojmenná řeka a je v ní rozsáhlý prales. V něm žije mnoho zvířat, hlavně opice, papoušci a sloni,“ vykládal. V tom Pinkadélko dostalo nápad. Sáhlo do své torničky pro kouzelnou hůlku, zamávalo s ní a světe div se. Před tabulí se objevilo hejno opic. Skákaly a vřiskaly na celé kolo. Nad nimi se vznášeli pestrobarevní

papoušci a vypadalo to jako v opravdové džungli. Za dveřmi se ozvalo troubení. Udivený pan učitel je otevřel a vešel slon. Mával chobotem sem a tam a plácal obrovskými ušima. Děti výskaly radostí.

„Pinkadélko , to se ti opravdu povedlo,“ volaly.

„Tady názorně vidíte ta zvířata,“ přitakával pan učitel.

„Pěkně si je prohlédněte, ať si je dobře zapamatujete,“ dodal.

„Ale teď už by to stačilo, buď tak hodný chlapče a zase ta zvířata odčaruj,“ řekl. Pinkadélko vyndalo z mošničky kouzelnou hůlku a zvířátka odčarovalo.

„Tak za tuto skvělou ukázkou, si zasloužíš jedničku,“ pravil pan učitel a vyndal notýsek.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Pinkadélko, Pinkadélko,“ volaly děti. A tak pan učitel dal Pinkadélku druhou jedničku. To se zapýřilo a zajiskřilo. Za chvíli se ozval zvonek a hodina skončila. Byla velká přestávka.

Děti si vyndaly svačiny a pustily se do jídla. Pinkadélko sáhlo do mošničky, vyndalo chleba se sýrem a jablíčko a že se do toho pustí. Když v tom si všimlo, že Jakub nemá nic.

„Kubo, chceš chleba se sýrem a půl jablíčka?“ zeptalo se.

Kuba radostně přikývl a tak se rozdělilo o svou svačinku s Jakubem.

Po dalším zvonění začal přírodopis. Paní učitelka vešla a nesla si v ruce vycpanou sovu a kunu. Začala vyprávěním o lese, jak tam ta zvířátka žijí, co jedí, jak se chovají, jak přezimují.

Pinkadélko to chvíli poslouchalo, ale pak sáhlo do mošničky pro kouzelnou hůlku a světe div se, sova i kuna obživly. Sova si nejprve promžourala oči, pak zamávala křídly a obletěla třikrát třídu. Pak přistála paní učitelce na rameni. Ta se úžasem až zapotila. Kuna mezi tím vyběhla ze svého podstavce, udělala dva kotouly a zase se vrátila na místo.

„Co to je? Co se to děje,“ ptala se paní učitelka.

„To dělá Pinkadélko svojí kouzelnou hůlkou,“ volaly děti.

„Nu dobrá, tak si dobře prohlédněte ta zvířátka živá, ale já je budu muset vrátit do kabinetu vycpaná,“ řekla.

„Dobrá,“ řeklo Pinkadélko a mávlo kouzelnou hůlkou. Zvířátka se vrátila na své místo a zase byla nehybně vycpaná, jako před tím.

„Za takovou ukázkou ti dávám jedničku,“ řekla paní učitelka a Pinkadélko pýchou znovu zajiskřilo. Paní učitelka vyprávěla dětem ještě o jezevci, lišce, zajíci, vráně a dalších lesních tvorech, až zazvonilo.

„Pinkadélko, udělej ještě nějaké kouzlo,“ žadonily děti o přestávce. A opravdu. Vytáhlo kouzelnou hůlku a mávlo s ní. Pod okny se začaly ozývat neznámé hlasy, trubení, cinkot kopyt a líbezná hudba. Děti se nahrnuly k oknům a co vidí. Před školou jde průvod rytířů na nádherně zdobených koních a v čele král. Na hlavě má zlatou korunu, na ramenou hermelín a rudý plášť. Vedle něho jede spanilá paní na bělouši, kolem poskakují dvorní šašci a všechno to uzavírá ryčná kapela.

„To je ale krása. Škoda, že už zase zvoní,“ řekly děti a Pinkadélko máchlo svojí kouzelnou hůlkou. Průvod zmizel.

Poslední hodinou bylo kreslení. Na to se Pinkadélko těšilo nejvíce. Vešel pan učitel a rozdál dětem barvy, štětce a čtvrtky.

„Namalujte to, co jste zažili o prázdninách,“ řekl. Děti se pustily do práce. Malovaly domečky, rybníčky, moře, lodě a ještě mnoho dalších věcí. Pinkadélko dlouho přemýšlelo, co má malovat, až pak na to přišlo. Namaluje Aničku a Františka, jak si staví vodní mlýnky před jeho dubem. A protože se mu to náramně povedlo, dostal spolu s ostatními dětmi čtvrtou jedničku.

Domů se mu to šlo krásně.

